C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-08-Stiny_v_mesicni_zari.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Conan-08-Stiny_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.11.2003
Modification Date: 25.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

STÍNY V MĚSIČNÍ ZÁŘI
(Shadow In The Moonlight)

Přestože princezna Yasmela byla ženou velmi krásnou, Conanova hrdost nepřipouštěla, aby zaujal pouhé místo "přítele trónu". Po osvobození princeznina bratra krále Khossa (povídka Stíny v temnotách) navštíví Conan znovu rodnou Cimmerii. Většina jeho pokrevních bratří mezi Cimmeřany a Aesiřany se oženila a zplodila potomky, synové některých jsou už skoro ve věku, ve kterém se Conan zúčastnil přepadu Venaria. Roky krvavých bojů však natolik posílily Conanova kořistnického ducha, že nemohl následovat jejich příkladu.
A tak když kupci přinesou zprávy o válečných půtkách na jihu, vrací se Conan zpět do hyborských království.
V Kothu se vzbouří jeden z princů a pokusí se svrhnout vládu lakomého krále Strabonida. Conan se připojuje k povstalecké armádě. Bohužel princ nakonec uzavře s králem mír a Conan se spolu s dalšími žoldnéři ocitne bez zaměstnání. Vytvoří tedy zbojnický oddíl – Svobodné bratrstvo. S nimi podniká nájezdy do hraničních oblastí Kothu, Zamory a Turanu. Postupné proniknou až do stepí sousedících s Vilajetským mořem, kde se přidají k nechvalně proslulé hordě kozáků.
Conan si mezi nimi brzo vydobude vůdčí postavení a plení západní hranice Turánského impéria tak dlouho, až král Yldiz vyšle mohutnou armádu pod vedením šacha Amuratha, aby nájezdníky zničil.

Amurathovi se podaří vlákat kozáky hluboko na turánské území a v krvavé bitvě u Ilbaru je rozdrtí.

1.

Kůň rozrazil hustý rákosový porost, klopýtl a s žalostným zaržáním se zhroutil k zemi. Od těla umírajícího koně se potácivým krokem oddělila postava mladé štíhlé dívky v sandálech a přepásané krátké tunice. Na bílá ramena jí padaly dlouhé prstence tmavých vlasů. V očích jí tkvěl výraz štvaného zvířete. Úzkostlivě hleděla vstříc jezdci, který za ní vyjel na malou mýtinu obklopenou džunglí rákosových stvolů. Pouze malá část palouku se otevírala na písečnou pláž omývanou modrou vodní hladinou Vilajetského moře.
Jezdec před dívkou zarazil svého koně a sesedl. Byl to vysoký štíhlý muž působící dojmem ocelové tvrdosti. Od hlavy až k patě vězel v lehké stříbrné řetízkové zbroji vyrobené na míru. Zpod zlatem ciselované kruhové helmy hleděly na dívku studené oči s jiskřičkami výsměchu.
"Ani o krok dále," vykřikla. "Šachu Amurathe, jestli se mne dotkneš, skočím do vody a utopím se!"
Usmál se. Jeho úsměv se podobal zablýsknutí ostří meče vytaženého z hedvábné pochvy.
"To by nešlo tak lehce, Olivie, protože břeh není srázný a já bych tě dostihl dříve, než by ses dostala dostatečně daleko. Při všech bozích, byl to ale lov! Všichni mí muži zaostali daleko vzadu. Na západ od Vilajetského moře není koně, který by se Iramovi vyrovnal." Zalétl spokojeným pohledem k pouštnímu hřebci.
"Nech mě běžet!" zaprosila dívka se slzami zoufalství. "Nevytrpěla jsem toho už dost? Je vůbec na světě nějaké ponížení, potupa nebo bolest, kterou bys mě nezahrnul? Jak dlouho mě chceš ještě mučit?"
"Dokud budu nacházet potěšení v tvých prosbách, naříkání a bezmocnosti," odvětil s krutým úsměvem. "Máš v sobě neuvěřitelnou životní sílu, Olivie. Říkám si, jestli ji někdy otupím, jak se mi to dosud dařilo u každé ženy. Jsi pořád čerstvá a čistá, přese všechno, co jsem ti způsobil. Každý další den v tvé společnosti mi přináší nová potěšení. Ale teď už pojď, vrátíme se do Akifu, kde pořád slaví porážku těch ubohých kozáků, zatímco jsem opět zajal uprchlici, bláznivou, ale milou."
"Ne!" Uskočila a rozběhla se k vodě, která v modrých vlnkách měkce narážela na pobřeží.
"Ano!" Náhle z něj vylétla nezastřená zloba jako jiskra z pazourku. S hbitostí, jakou i přes svou štíhlou půvabnou postavu nedokázala vyvinout, ji chytil za zápěstí a s dobře rozváženou krutostí s ní smýkl, až poklesla s výkřikem na kolena.
"Děvko! Mám tě dotáhnout do Akifu na koňském ocasu nebo dát průchod milosti před spravedlností a posadit tě před sebe do sedla? Za to bys mi musela poníženě děkovat..."
Uprostřed řeči se zarazil, s potlačenou kletbou ji pustil a vytasil z pochvy šavli. Z rákosí se vynořila hrozivá postava a s nenávistným výkřikem se vrhla vpřed.
Olivia zůstala ležet na zemi a s úžasem sledovala příchozího, jak se blíží v hrozivém postoji k šachu Amurathovi. Byl to urostlý obr, nahý, nehledě na bederní pás, pokrytý bahnem a krví. I černá hříva vlasů byla slepená špínou a krví. Stopy zaschlé krve se vyskytovaly také na jeho prsou, pažích a nohách a krvavé skvrny pokrývaly zároveň i jeho široký meč. Pod vlasy, které mu padaly do čela, žhnuly modrým plamenem krví podlité oči.
"Hyrkánský pse!" zasyčel s barbarským přízvukem."Sám ďábel pomsty mi tě poslal do cesty!"
"Kozák!" uniklo šachu Amurathovi z úst. "Netušil jsem, že jeden z těch psů unikl. Myslel jsem, že všichni leží ztuhlí v Ilbarských stepích."
"Všichni, mimo mě," řekl příchozí nebezpečně tiše. "Ha, snil jsem o tomto setkání, když jsem se prodíral a plazil po břiše trnitým křovím, ležel pod skalami a hmyz se na mně pásl. I když jsem vězel v bahně močálů až po ústa, přesto jsem o tom snil, ale neodvažoval jsem se doufat, že se můj sen naplní. Ach, pekelní bozi, jak jsem po tom toužil!"
Bylo strašné přihlížet nadšení zrozenému z touhy po krvi. Na cizincových rtech se objevovala pěna.
"Nepřibližuj se!" varoval ho šach Amurath a bedlivě ho pozoroval zpod přivřených víček.
"Cha!" zaznělo to jako vlčí štěknutí. "Šach Amurath, lord z Akifu! Pohled na tvou vzácnou osobu mě naplňuje nevýslovným potěšením. Těly mých druhů jsi nasytil supy, trhals je koňmi, oslepovals je, mrzačil

a mučil! Ty pse – ty prašivý pse!" Cizincův hlas se zvedal až ke křiku podbarvovanému šílenstvím. Pak skočil.
Přes všechen strach, který v ní vyvolávala jeho divoká postava, se o něj Olivia strachovala. Čekala, že padne již po prvním zazvonění ostří. Co by mohl pořídit nahý divoch proti vládci Akifu v plné zbroji? Ostří obou zbraní vzplála při krátkém setkání modrým plamenem, okamžitě odskočila a opět se prudce srazila. Vtom sklouzl široký meč po čepeli šavle a s hrozivou silou vnikl do Amurathova ramene. Olivia bezděčně vykřikla. Přes skřípění kovu proráženého brnění zaslechla zcela zřetelný praskot klíční kosti. Hyrkánec zavrávoral o několik kroků nazpět. Obličej mu zpopelavěl a krev proudila ven z rozšklebené rány v řetízkové košili. Šavle mu vyklouzla z ochablých prstů a zazvonila při dopadu o zem.
"Milost!" zasípěl.
"Milost?" Z cizincova hlasu jasně zněla divoká, ničím nespoutaná nenávist. "Milost, jakous nám poskytl i ty, prase!"
Olivia zavřela oči. To už nebyl boj, ale krvavá jatka hnaná nenávistí, živená vzpomínkami na strašlivou bitvu, masakr, nelítostné mučení a takřka nekonečný, hladem a žízní do neúnosnosti stupňovaný útěk. Ačkoliv Olivia věděla, že si šach Amurath nezaslouží od jakékoli živé bytosti milost, tiskla k sobě vší silou oční víčka, aby nemusela přihlížet, jak krví potřísněný meč, podobný řezníkově sekyře, padá dolů. Do uší se jí zaryl strašlivý, kloktavý výkřik, který brzy utichl.
Po chvíli opět otevřela oči. Cizinec se právě odvrátil od Hyrkáncovy mrtvoly. Hruď se mu prudce zvedala pod přerývavým dechem a po čele mu stékal pot. Pravičku měl celou pokrytou krví.
Aniž by pronesl nějaké slovo nebo by Olivii věnoval jediný pohled, rozhrnul rákosí a cosi z něj tahal ven. Mezi stvoly rákosového porostu se objevil malý člun. Olivii svitlo, co zamýšlí.
"Prosím tě, počkej!" vykřikla. Unaveně se postavila na nohy a rozběhla se k němu. "Nenech mě tu samotnou. Vezmi mě s sebou."
Otočil se a zahleděl se na ni. Jeho chování se změnilo. V očích nezbylo nic z předešlého šílenství. Prolitá krev patrně uhasila oheň nenávisti.
"Kdo jsi?" zeptal se.
"Olivia. Byla jsem jeho zajatec. Utekla jsem a on mě pronásledoval až sem. Prosím tě, nenechávej mě tu. Brzo sem dorazí jeho vojáci. Najdou mrtvolu, blízko ní mne a ..." Rozeštkala se plná strachu a zoufalství a lomila bílýma rukama. Udiveně si ji prohlížel.
"Cítila by ses v mé společnosti lépe?" ptal se. "Jsem barbar a v očích ti čtu, že se mě bojíš."
"Ano, bojím," připustila příliš rozrušená, aby lhala. "Ale Hyrkánců se obávám mnohem více. Vem mě s sebou. Mučili by mě, kdyby mě nalezli vedle svého mrtvého pána."
"Tak pojď." Udělal jí místo a Olivia rychle vlezla do člunu. Snažila se, aby se ho nedotkla a proto se usadila na přídi, zatím co on se uvelebil na veslařské lavici a za pomoci vesla člun odstrkával od břehu zarostlého rákosím, než se konečně dostali na otevřené moře. Pak uchopil i druhé veslo a počal veslovat silnými, pravidelnými rázy. Na pažích a ramenech se mu pod lesknoucí se kůží napínaly mocné svaly.
Oba dva zachovávali po dlouhou chvíli mlčení – dívka schoulená na přídi a muž u vesel. S bojácným zájmem si ho prohlížela a hodnotila.
Určitě to nebyl Hyrkánec a nebylo v něm nic ani z hyborské rasy. Vlčí drsnost, kterou se vyznačoval, ukazovala na barbara. Rysy, zvýrazněné námahou přestálých dní bojů a útěku, prozrazovaly nepotlačitelnou divokost, avšak žádnou zkaženost nebo špatnost.
"Kdo jsi?" prolomila nakonec mlčení. "Šach Amurath tě nazval kozákem. Patříš k téhle hordě?"
"Jsem Conan, Cimmeřan," zabručel. "Byl jsem u kozáků, jak je nazývají ti hyrkánští psi..."
Matně se upomenula, že Cimmerie leží na severozápadní hranici nejvzdálenějšího hyborského království.
"Jsem dcera ophirského krále," řekla. "Otec mě prodal jednomu shemitskému náčelníkovi, protože jsem si nechtěla vzít kothského prince, jak mi přikazoval."
Cimmeřan překvapeně hvízdl skrze sevřené zuby. Rty se jí stáhly do hořkého úsměvu.
"Ano, civilizovaní lidé často prodávají své děti jako otroky divochům. Říkají lidem tvé rasy barbaři, Conane z Cimmerie."
"My své děti neprodáváme!" zavrčel a vystrčil výbojně bradu.
"Já jsem v každém případě byla prodána. Ale syn pouště se mnou jednal slušně. Chtěl si zajistit přízeň

šacha Amuratha, a tak mě poslal jako jeden z darů do Akifu, města purpurových zahrad. Pak..." Otřásla se a skryla obličej v dlaních. "Měla bych odložit obvyklý stud," zamumlala. "Ale vzpomínky pálí jako rány bičem. Bydlela jsem v Amurathově paláci. Před pár týdny vytáhl v čele vojska proti hordě nájezdníků, kteří plenili turánské pohraničí. Když se včera vítězně vrátil, konala se na jeho počest velká slavnost. Během hostiny bohatě zásobené vínem se mi naskytla příležitost k útěku. Opustila jsem město na hřbetě ukradeného koně a už jsem doufala, že se mi útěk zdařil, když jsem zjistila, že mě pronásleduje. A dnes k poledni mě téměř dostihl. Byla jsem rychlejší než všichni jeho lidé, ale Amurathův kůň byl mnohem lepší než můj. Proto jsem se mu znovu dostala do rukou. Pak jsi přišel ty."
"Schoval jsem se v rákosí," zabručel barbar. "Patřil jsem k obávanému Svobodnému bratrstvu, které plenilo podél celé hranice. Bylo nás na pět tisíc, z různých kmenů a ras. Předtím jsme, tedy mnoho z nás, sloužili v žoldnéřské armádě rebelského prince ve východním Kothu. Ale pak se princ se svým prokletým vládcem smířil a nás už nepotřeboval. Což znamenalo, že už jsme nedostali ani měďák žoldu. Tak jsme se rozhodli, že zůstaneme bez všech smluv spolu a popleníme stejnou měrou pohraniční oblasti Kothu, Zamory i Turanu. Před několika týdny jsme se dostali na březích Ilbaru do léčky šacha Amuratha. Mitro! Obloha zčernala pod supími křídly. Když po dni nepřetržitého boje pukly naše řady, pokusili se někteří z nás probít na sever a jiní na západ. Pochybuji, že se odtud dostali živí. Těsně vedle sebe, sraženi rameno na rameno, projeli Amurathovi muži přes řady uprchlíků. Já se vydal na východ a dostal jsem se až sem, na pobřeží Vilajetského moře. Od té chvíle jsem se schovával v močálech. Ještě včera se rákosím prodírala jedna z pátracích skupin, které hledají uprchlíky jako jsem já. Zavrtal jsem se do bahna jako červ. Živil jsem se ondatrami, které jsem chytal holýma rukama a pojídal je syrové. Ani oheň jsem nemohl zapálit. Dnes ráno jsem narazil v rákosí na tenhle ukrytý člun. Vlastně jsem neměl v úmyslu vyplout na moře před příchodem noci. Ale poté, co jsem zabil šacha Amuratha, nebylo jiného východiska. Jeho honící psi vyzbrojení ocelí jsou určitě nablízku."
"Co myslíš, že udělají?"
"Určitě nás budou pronásledovat. I když na břehu stopy po člunu, které jsem zahladil, nenaleznou, uhodnou, že jsme uprchli na moře. Ale máme náskok a opřu se do vesel, dokud se nedostaneme do bezpečí."
"A kde takové místo nalezneme?" tázala se s beznadějí v hlase. "Vilajetské moře není nic víc než hyrkánský rybník."
"Je mnoho lidí, co ale mají jiný názor." Conan se ušklíbl. "Především otroci, kteří uprchli z galejí a stali se piráty."
"Jaký máš plán?"
"Na jihozápadním pobřeží jsou stovky mil v hyrkánských rukách. Máme před sebou dlouhou cestu, než se dostaneme na jejich severní hranici. Chci veslovat na sever tak dlouho, až si budu jistý, že je máme za sebou. Pak obrátíme na západ. Tam vystoupíme na břeh. Za ním začínají neobydlené stepi."
"Co když ale vběhneme do rukou pirátům nebo nás překvapí bouře?" namítala. "Možná zahyneme ve stepi hlady."
"Nežádal jsem, abys mě doprovázela," připomenul jí.
"Promiň." Sklonila krásný, tmavými vlasy orámovaný obličej. "Piráti, bouře, hlad – všemu dávám přednost před Turánci."
Conanův obličej potemněl. "Ještě jsem se s nimi nevyrovnal. Ale nedělej si zbytečné starosti, děvče. Bouře jsou zde v tuto roční dobu vzácné. A ve stepích hlady trpět určitě nebudeme. Vyrostl jsem v horách. Ty prokleté bažiny se svým zápachem a komáry – málem mě to vyřídilo. A co se týče pirátů..." Tajuplně se usmál a sklonil se nad vesly.
Slunce kleslo jako matně žhnoucí měděná koule do ohnivého moře. Mořská modř se smísila s modří oblohy a obě nabyly zabarvení měkkého tmavého sametu, posetého hvězdami a jejich zrcadlovým obrazem. Olivia se zasněně natáhla na přídi zlehka se kolébající loďky. Připadala si, že se vznáší v povětří mezi hvězdami. Mlčenlivý společník se nezřetelně rýsoval na pozadí tmavnoucí oblohy. Stále vesloval v pravidelném rytmu. Vypadal jako mýtický převozník, který ji převáží přes temné moře smrti. Ale strach v ní už otupěl a monotónnost kolébání člunu ji nakonec uspala.

Bylo časné ráno, když se probudila a pocítila hlad. Vlastně ji vzbudila změna v pohybu člunu. Conan odpočíval skloněný nad vesly a pohled upíral někam do dálky za ní. Došlo jí, že musel veslovat bez odpočinku celou noc. Pocítila obdiv k jeho železné vytrvalosti. Otočila se, aby zjistila, nač se Conan tak upřeně dívá. Zrak jí padl na stěnu stromů a keřů, která vyrůstala ze břehu a obklopovala v širokém oblouku malou zátoku. Vodní hladina v zátoce byla klidná a nehybná jako zrcadlo.
"To je jeden z mnoha ostrovů Vilajetského moře," vysvětloval Conan. "Jsou většinou neobydlené. Hyrkánci o ně projevují zájem jen velmi zřídka. Obvykle se drží s galérami při pobřeží, zatímco my jsme urazili pozoruhodný kus cesty. Země zmizela za obzorem už za soumraku."
Několika rázy vesel najel s člunem na pobřeží a přivázal ho ke kořenům stromu, co rostl hned těsně u vody. Pak vyskočil na písčitou pláž a podal Olivii ruku, aby jí pomohl vystoupit z člunu. Přijala ji s trochou rozpaků nad skvrnami zaschlé krve, ale zároveň cítila neuvěřitelnou sílu vězící v tomto muži.
Nad lesem, který ohraničoval modrý záliv, se rozkládalo zasněné ticho. Lehký větřík ševelil ve větvích a listy mu odpovídaly tichým šuměním. Oliviiny smysly byly napnuté, očekávala každým okamžikem, že se něco stane, i když neměla nejmenší tušení, oč by mělo jít. Číhá něco v okolním porostu tak přátelsky a mírumilovně vyhlížejícím?
Zatímco se trochu ustrašeně dívala mezi kmeny stromů, ve sluneční záři se zatřepotala svižná křídla velkého papouška, který se hned opět snesl na listnatou větev a pohupoval se na ní, oděný do zelenorudého hávu lesklých per. Po chvíli otočil hlavu a blýskavýma černýma očima pozoroval oba rušitele klidu.
"U Croma!" vyrazil ze sebe Conan. "To je určitě pradědeček všech papoušků! Musí být starý nejméně tisíc let. Podívej na ty zlé, moudré oči. Jaká tajemství asi chráníš, moudrý ďáble?"
V tom okamžiku pták roztáhl křídla, slétl s větve a skuhravě křičel: "Yakhoolanyoktha, xuthalla!" Pak zmizel v opalizujícím lesním stínu se skřípavým, takřka lidsky znějícím smíchem.
Dlouhou chvíli za ním Olivia nehnutě hleděla. Cítila, jak jí po zádech přejíždějí ledové prsty předtuchy přinášející neštěstí.
"Co říkal?" zašeptala vyděšeně.
"Určitě slova lidské řeči," odpověděl Conan, "ale které, to nevím."
"Ani já ne," řekla. "Ale určitě se je naučil z lidských úst. Lidských nebo..." Zalétla zrakem do klenby stromů a po zádech ji přeběhl mráz, aniž tušila proč.
"Hrome, mám děsný hlad!" vykřikl Cimmeřan. "Spořádal bych celého býka. Ale obávám se, že se budu muset spokojit s jahodami. Teď však smyji z těla zaschlou krev a špínu. V močálu člověk bohužel nezůstane dlouho čistý."
Odložil meč, ponořil se až po ramena do průzračné vody a chvíli nechal působit vodní lázeň na zatvrdlou špínu. Když opět vystoupil na pláž, jeho tělo jiskřilo v tmavém, čistém bronzovém tónu a mokré vlasy již nepůsobily předchozím odpuzujícím dojmem. Modré oči už sice nebyly podlité krví, ale dál v nich plál neuhasitelný oheň divokosti. Zachována zůstala i dravčí mrštnost Conanova těla a z rysů obličeje sálala veliká vnitřní síla.
Opět se opásal opaskem s mečem a pokynul dívce, aby ho následovala. Opustili slunečnou pláž a vešli mezi lesní velikány obalené hustým listovím na propletených větvích. Ohebná šťavnatě zelená tráva tlumila jejich kroky. Mezi kmeny stromu se jim naskýtal pohádkový pohled.
Conan potěšeně zabručel a ukázal na zlatavé plody visící ve velkých hroznech na velkém košatém stromu. Posadil dívku na kmen padlého dubu a do klína jí vložil hromadu lahodného ovoce, které pak sám se zřetelným požitkem pojídal.
"Ištaro!" křikl mezi dvěma sousty. "Od bitvy u Ilbaru jsem se živil jen krysami a kořínky, které jsem si vyhrabával z páchnoucího bahna. Je to příjemná změna. Bohužel ovoce není příliš syté. Ale když ho sníme dost, mohli bychom chvíli vydržet."
Olivia byla příliš zaměstnaná, než aby odpověděla. Když Conan utišil největší hlad, prohlížel si krásnou společnici s větším zájmem než doposud. Obdivoval lesklé černé kadeře, broskvovou barvu hladké kůže a měkká zaoblení graciézní postavy, kterou tunika spíše zvýrazňovala než zakrývala.
Teprve když se nasytila, ucítila na sobě palčivý pohled a tvář jí zahalil ruměnec rozpaků. Conan jí bezeslovně naznačil, že nastal čas poohlédnout se po okolí. Vstala a následovala ho mezi stromy ke

světlině, na jejíž druhé straně rostl hustý neproniknutelný porost bujného pralesa. Když vkročili na mýtinu, zaslechli pojednou silný praskot větví. Conan uchopil dívku kolem pasu a strhnul ji stranou. Jen o vlásek kolem nich cosi zasvištělo a mohutný kmen se otřásl pod mocným úderem.
Conan vytrhl z pochvy meč. Dlouhými skoky přeběhl mýtinu a vběhl do porostu na druhé straně. Chvíli bylo ticho. Olivia se krčila ve vysoké trávě. Konečně se Cimmeřan vrátil zpět a kroutil zamyšleně hlavou.
"Nic tam není," vrčel podrážděně. "Ale cosi bylo..."
S údivem si prohlížel projektil, který je těsně minul. Byl to velký zelený balvan, pod jehož tíhou kmen stromu praskl jako stéblo trávy.
"Neobvyklý kámen na neobydleném ostrově," říkal nespokojeně Cimmeřan. Oliviiny krásné oči se rozšířily údivem. Kámen tvořil absolutně symetrický blok, který bezpochyby otesala lidská ruka. A byl překvapivě těžký. Conan ho popadl oběma rukama a do široka se rozkročil. Svaly hrozily prasknutím, když ho zvedal nad hlavu a plnou silou ho mrštil od sebe. Přesto dohodil jen pár kroků.
"Žádný člověk by nedokázal přehodit s takovým balvanem celou mýtinu. To by dokázal jen velký prak. Ale nejsou tu stopy ani po balistě nebo onageru."
"Možná ho vypálili podobným strojem odněkud z větší dálky," dohadovala se Olivia. Conan zavrtěl odmítavě hlavou.
"Nespadl přece seshora. Určitě přilétl z druhé strany pralesa. Vidíš ty polámané větve? Kámen byl vržen způsobem, jako by ho hodil člověk. Ale kdo? Pojď."
Váhavě ho následovala do houští. Uvnitř kruhu listnatých křovin bylo houští méně husté. Obklopilo je absolutní, hrozivé ticho. V pružné travnaté půdě nebylo vidět žádné stopy. A přesto odtud někdo mrštil těžký balvan se smrtící přesností. Conan se sehnul až k trávě, kde byla na dvou místech podupaná. Zlostně se zašklebil. Ani jeho ostrý zrak mu neprozradil, kdo nebo co zde stálo. Pohled mu zalétl k zelené střeše šťavnatých listů a větví, které vytvářely neproniknutelný příkrov. Náhle ztuhl.
Pak zvedl meč, chytil dívku a rychle se stahoval zpět.
"Pryč odsud!" zasykl varovně. Dívce ztuhla krev v žilách.
"Co je? Viděl jsi něco?"
"Ne," odpověděl opatrně, aniž by ustal v ústupu.
"Ale co číhalo v křoví?"
"Smrt," řekl a pohled mu ostražitě visel na zelené klenbě zakrývající oblohu. Sotva za sebou nechali křoviny, vzal Conan dívku za ruku a spěšně ji vlekl za sebou řidnoucím lesem k stráni porostlé travou a pak vzhůru na nízkou plošinu, kde byla tráva mnohem vyšší a stromy zde rostly od sebe značně vzdálené a jen tu a tam. Uprostřed planiny se do šířky rozkládala stavba z rozpadajícího se zeleného kamene. Hleděli na ni s mlčenlivým údivem. Žádná z legend se o něčem takovém nezmiňovala. Opatrně kráčeli blíž. Kameny byly porostlé mechem a lišejníkem. Propadlá střecha otvírala k nebi zívající ústa. Na všech stranách se kupily malé a větší kamenné trosky napůl zakryté vysokou trávou. Dříve tu muselo být mnoho domů, možná dokonce i celé město. Nyní se zde však vzpínala k nebi jen dlouhá, velkému chrámu podobná stavba. Po stěnách se plazily stvoly popínavých rostlin.
Brána, dříve uzavírající přístup portálem, se již rozpadla. Conan s Olivií stáli v širokém vchodu a nahlíželi dovnitř. Slunce pronikalo štěrbinami ve zdech a dírou ve stropě do velkého sálu a tvořilo na podlaze pavučinu světla a stínu. Conan uchopil jílec meče a lehce přikrčen vstoupil plavným krokem lovícího pantera do budovy. Olivia ho po špičkách následovala.
Najednou Cimmeřan něco překvapeně zavrčel a Olivia sotva potlačila výkřik.
"Podívej! Tam!" šeptala.
"Já je vidím," odpověděl. "Neboj se. Jsou to jen sochy."
"Ale jako živé – a tak zlověstné." Přitiskla se blíž k němu.
Stáli v rozlehlém sálu s podlahou z hlazeného kamene pokrytou vysokou vrstvou prachu a kusy kamenného zdiva z propadlého stropu. Plazivé rostliny vyrůstající mezi kameny zakrývaly díry a štěrbiny. Řada mohutných sloupů po obou stranách podpírala vysokou plochou střechu. A v každé sloupové mezeře stála na podstavci jedna z těch neobvyklých soch.
Byly zřejmě vyrobeny z černého železa, které se lesklo, jako by ho někdo pravidelně leštil. Představovaly urostlé, štíhlé a svalnaté muže v životní velikosti. Sochy byly nahé a zhotovené s

neuvěřitelným realismem. Nejvíce živým dojmem však působily jejich hrdé, nesnášenlivé obličeje s rysy podobnými dravým ptákům. Ani dvě tváře nebyly stejné. Každá měla vlastní tahy, prozrazující různé osobnosti. Rasová podoba však byla zřetelná. Na sochách nebo alespoň na jejich tvářích nebylo nic z jednotvárné monotónnosti idealizovaného uměleckého zobrazení.
"Vypadají, že naslouchají a vyčkávají!" šeptala dívka neklidně.
Conan zaklepal jílcem meče o jednu ze soch. "Železo," řekl konejšivě. "Ale v jakých formách je odlili?"
Zmateně krčil čelo. Olivia se stísněně rozhlížela po velké tiché hale. Její zrak zaznamenával stále stejný pohled jako předtím – spoustu kamení, sloupy porostlé popínavými rostlinami a tmavé černé sochy. Neklidně přešlápla a zatoužila, aby byla odsud někde hodně daleko.
Jejího společníka však záhadné sochy čímsi přitahovaly. Pozorně si je prohlížel a jako pravý barbar zkoušel, jestli by se jejich končetiny daly urazit. Bylo to stejně beznadějné jako pokus s nimi hnout. Nakonec kapituloval.
"Ti muži, podle kterých sochy zhotovili, co asi byli zač?" říkal si Conan přemítavě. "Sochy jsou černé, ale nemají nic společného s černou rasou, jak ji znám. Podobný národ jsem dosud neviděl."
"Pojďme raději ven na slunce," naléhala Olivia. Conan s lehce zmateným výrazem ve tváři přikývl. Opustili šero sálu a vyšli ven do jasné sluneční záře. Olivia s překvapením zaznamenala postavení slunce na obloze. Strávili v ruinách více času, než myslela.
"Odplujme odsud," prosila. "Bojím se. Ostrov je místem zla. A každou chvíli nás může napadnout záhadný vrhač kamenů."
"Dokud se nebudeme zdržovat mezi stromy, měli bychom být v bezpečí," usuzoval Conan. "Pojď."
Na západě, východě a jihu se svahy plošiny dotýkaly zalesněných strání. Na severu se vzpínaly skalní stěny, které vytvářely nejvyšší bod ostrova. Právě sem Conan zamířil. Musel přizpůsobit svůj dlouhý krok krátkým krůčkům Olivie. Tu a tam na ní spočinul pohledem a Olivia si toho všimla.
Konečně došli k příkré skalní stěně. Na východním a západním okraji rostly stromy hustě u sebe a občas se nějaký zachytil na skalním srázu. Conan přejel nedůvěřivým pohledem lesní porost, ale pak počal šplhat vzhůru po skále. Stěna nebyla až tak příkrá a neustále ji přetínaly četné římsy a výstupky.
V horách zrozený Cimmeřan by vyšplhal po kamenité stráni jako kamzík, ale Olivia měla s výstupem potíže. Conan jí pomáhal přes překážky, které byly nad její síly, a tak rychle postupovali vzhůru. Olivia přitom neustále žasla nad jeho obří silou. Ani doteky Conanových silných paží ji už neodpuzovaly. Naopak, cítila se v jeho blízkosti bezpečně. Konečně stanuli na vrcholku ostrova. Vítr vanoucí z moře jim cuchal vlasy. Pod nohama jim spadal příkrý skalní sráz do hloubky čtyř set stop. K úpatí se tiskl úzký pruh pobřežního pralesa. Směrem na jih se rozkládal celý velký ovál ostrova. Pokrývala ho různé tónovaná zeleň lesa až na místa, kde vyčnívaly skály. Po všech stranách, kam až dohlédli, obklopovala ostrov hladká, modře zabarvená vodní plocha, která se ztrácela za horizontem.
"Moře je klidné," podotkla Olivia. "Proč nepokračujeme v cestě?"
Conan, podobný bronzové soše, ukázal na sever. Olivia musela značně namáhat zrak, aby zahlédla malý bílý bod zavěšený v modrém oparu.
"Co je to?"
"Plachta."
"Hyrkánci?"
"Jak to mám z takové dálky rozeznat?"
"Přistanou zde a budou prohledávat celý ostrov!" propadla Olivia panice.
"Pochybuji. Připlouvají ze severu a určitě o nás nevědí. Možná z nějakého důvodu vystoupí na břeh. Pak se budeme muset dobře ukrýt. Spíše se ale jedná o pirátskou galéru nebo Hyrkánce, který se vrací z loupežné výpravy na sever. Ten by tu však sotva přistál. Přesto nebudeme riskovat a vyplujeme na moře, až loď zmizí z dohledu. Bohužel připlouvají ze směru, kam máme namířeno. K ostrovu dorazí asi navečer. Za svítání bychom mohli vyrazit."
"Ale to zde strávíme noc." Při té představě se otřásla.
"Je to nejjistější."
"Pak bychom mohli přenocovat na skále," prosila.
Potřásl odmítavě hlavou. "Roste tu poblíž příliš mnoho stromů. Raději přespíme v ruinách."

Počala hlasitě protestovat.
"Nemusíš mít strach," pokoušel se ji uklidnit. "Ten, kdo po nás mrštil kámen, za námi na volné prostranství nevyšel. A v ruinách není po nebezpečné zvěři ani stopa. Mimo to jsi příliš křehká a zvyklá na spánek pod pevnou střechou. Já mohu spát nahý na sněhu a nic mi to neudělá. Civilizovanému člověku jako jsi ty by ale vlezlo do kostí vlhko."
Olivia ho neochotně následovala. Sešplhali dolů po srázu, přešli planinu a opět vstoupili do polorozpadlé stavby. Slunce se mezitím klonilo za obzor. Na stromech v blízkosti útesu nalezli dostatek ovoce, takže lehce utišili probouzející se hlad a žízeň.
Do okolí se rychle snášela jižní noc a na tmavě modrém pozadí oblohy rozesela tisíce zářících hvězd. Conan prošel portálem a vtáhl do nitra budovy i vzpírající se Olivii. Otřásla se při pouhém pohledu na tmavé černé stíny v řadách výklenků. Světlo hvězd pronikalo jen velmi slabě do okolní temnoty, a proto Olivia nedokázala rozeznat obrysy soch. Zřetelně však vnímala auru očekávání, která z nich vyzařovala. Ano, čekali již po mnoho, mnoho staletí.
Conan zatím nasekal náruč mladých hustých větví, z kterých zručně připravil pro dívku měkké lože. Natáhla se na vonící lůžko. Přesto měla v hloubi duše pocit, že uléhá na hnízdo zmijí.
Ať už trápily Olivii jakkoliv hrůzné předtuchy, na Conanovi nebylo znát ani stín obav. Klidně se opřel zády o jeden ze sloupů a přes kolena si položil obnažený široký meč. Oči se mu ve tmě blýskaly jako nějakému panterovi.
"Spi, děvče," zabručel. "Můj spánek je lehký jako spánek vlka. Cokoli by vstoupilo do budovy, mne probudí."
Olivia neodpověděla. Jen upřeně hleděla na nehybné siluety soch. Připadalo jí velmi zvláštní, že ji ochraňuje barbar, příslušník rasy, o níž od dětství slýchávala jen strašlivé pověsti a které se bála víc než čehokoli jiného. Pocházel z krvežíznivého, nespoutaného a zlostného národa. Z každého Conanova pohybu, činu, z ledově žhnoucích očí bylo zřejmé, že je to syn divočiny. Přesto jí nic neudělal. Naopak, jednal s ní mnohem lépe než takzvaní civilizovaní lidé.
Počala ji zmáhat únava a postupně se propadala do hlubokého spánku. Poslední myšlenka patřila příjemné vzpomínce na Conanovu pomocnou ruku, jak jí spočívala na paži.

2.

Olivia snila a skrze sny se jí prohánělý hrozivé postavy jako černé zmije plazící se po kvetoucí zahradě. Sny byly zlomkovité a nepříjemně barvité, podobné exotickým střepům neznámého roztříštěného obrazu. Nakonec se složily do scény plné šílenství na pozadí titánských kamenů a sloupů. Ocitla se uprostřed velikého sálu, jehož strop podpíraly řady vysokých sloupů rozmístěných podél stěn. Mezi sloupy poletovali velcí zelenočervení papoušci. Do sálu vbíhali černí bojovníci s dravčími rysy v obličejích. Nešlo však o příslušníky černé rasy. Ani oni, ani jejich oblečení, nic nepocházelo ze světa, který znala.
Tlačili se kolem štíhlého mládence s bílou pletí, přikovaného k jednomu sloupu. Zlaté vlasy mu padaly do alabastrového čela. Jeho krása byla nadpozemská. Vypadal jako bůh vytesaný z živoucího mramoru. Černí bojovníci se mu vysmívali, tropili si z něho posměch a častovali ho urážlivými slovy. Pružná, nahá postava se zmítala v nelítostných rukách trýznitelů. Na lesklou podlahu stékala ze slonovinově bílého těla rudá krev. Sálem se neslo sténání mučené oběti. Zcela na konci svých sil pozvedl mladík hlavu k obloze a strašným hlasem vyřkl jakési jméno.
Umlčela ho dýka v ebenové pěsti a plavovlasá hlava klesla na slonovinová prsa. V odpověď na zoufalý výkřik se rozlehlo dunění hromu jako od kol nebeského vozu a nad vrahy se vztyčila postava, jakoby vzniklá z čirého vzduchu. Vypadala sice jako člověk, žádnému ze smrtelníků však nebyla dána do vínku taková nepozemská krása. Podoba mezi mrtvým mladíkem a ní byla patrná na první pohled, ale v rysech cizince chyběla ona stopa lidskosti zmírňující mladíkovo božství. Krásná tvář shlížela dolů nehybně a hrozivě na černé bojovníky, kteří hledali spásu v útěku. Oči se mu slily ve dvě ohnivé štěrbiny. Zvedl ruku a promluvil. V hlubokých zvukových vlnách se hlas nesl celým prostorem budovy. Černí bojovníci přistupovali jako v transu blíže a počali vytvářet podél zdí vyrovnané řady. Z hrozivých rtů strašlivého

cizince vyšel děsivý příkaz: "Yagkool an yok tha, xuthalla!"
Černé postavy ztuhly. Těla zůstala vztyčená, jakýmsi podivným způsobem zkamenělá. Cizinec se pak dotkl ochablého těla mladíka a okovy sklouzly na zem. Pozvedl mrtvolu do náručí, ale dříve než se otočil, sklouzl mu pohled na němé řady ebenově zabarvených postav. Ukázal na měsíc, jehož stříbrné paprsky dopadaly skrze úzká okna na blýskavou podlahu. A nehybné, čekající stíny, které byly ještě nedávno muži plnými života, pochopily.
Olivia procitla a vztyčila se na lůžku z větví. Srdce jí bilo jako na poplach a na kůži se perlily krůpěje studeného potu. Divoce se rozhlédla. Conan spal opřený o sloup. Hlava mu ve spánku poklesla na rozložitou hruď. Skrze polorozpadlý strop pronikalo dovnitř měsíční světlo a na prašné půdě vytvářelo dlouhé bílé pruhy. Olivia zahlédla i nezřetelné postavy soch. Napjaté očekávání z nich přímo čišelo. Chvíli bojovala se vzrůstající panikou a sledovala měsíční paprsky, jak měkce kloužou mezi sloupy a dotýkají se soch.
Co to bylo? Mezi stíny se cosi zachvělo! Hrůza ji ochromila. Tam, kde měla panovat nehybnost smrti, byl pohyb – pomalý a škubavý. Ebenové končetiny se napínaly a uvolňovaly. Oliviina ústa vydala pronikavý výkřik a neviditelná pouta hrůzy, která jí dosud bránila v pohybu a ochromovala řeč, zmizela. Conan vyskočil se země s napřaženým mečem. Bílé zuby se mu blýskaly ve tmě.
"Sochy. Ty sochy! Ó, bohové, sochy procitly k životu!"
Ve slepé hrůze se vrhla k trhlině ve zdi a prorážela si divoce cestu mezi hustým porostem. Běžela a poděšeně křičela, až ji cosi pevně chytilo a zadrželo. Zoufale bojovala, aby se vymanila z železného sevření paží, které ji nehodlaly pustit, dokud k ní skrze omámení z přestálé hrůzy nepronikl známý hlas. V měsíčním světle spatřila Conanův udivený obličej.
"U Croma, děvče, co je to s tebou? Trápí tě noční můra?" Conanův hlas zněl zvláštně, jakoby z dálky. S hlasitým zaštkáním se mu vrhla kolem krku a pevně se k němu přitiskla.
Pak opět nalezla řeč a zajíkavě se počala vyptávat: "Kde... jsou? Pronásledují nás?"
"Nikdo nás nepronásleduje," ujišťoval ji Conan.
Opatrně se rozhlížela kolem, ale ještě se k němu pořád tiskla. Slepý strach ji zavedl až na okraj jižní plošiny. Hned za ní spadal svah dolů a přecházel o kus dál do temných stínů mlčenlivého pralesa. Vzadu za nimi osvětloval měsíc siluetu polorozpadlé budovy.
"Ty jsi je neviděl? Sochy – hýbaly se, zvedaly ruce a v temnotě jim oči žhnuly rudým svitem."
"Nic takového jsem neviděl," odpověděl Conan poněkud zneklidněn. "Spal jsem tvrději než obvykle. Je to už dlouho, co jsem mohl spát po celou noc. Ale ať by vstoupil dovnitř kdokoli, já bych se ihned probudil..."
"Do budovy nic nevstoupilo!" Olivia se ostře zasmála. "Vždyť už to bylo dávno uvnitř! Mitro, leželi jsme mezi nimi v klidu jako ovce na jatkách..."
"O čem to vlastně mluvíš?" divil se. "Vzbudil mě tvůj křik. Než jsem se stačil porozhlédnout, vyběhla jsi ven. Běžel jsem hned za tebou. Říkal jsem si, že tě asi trápí nějaký hrozný sen."
"Také ano!" otřásla se. "Ale skutečnost byla mnohem horší. Poslouchej..."
Pak mu vypověděla vše, co se jí zdálo a co myslela, že viděla. Conan pozorně naslouchal. Neznal přirozenou skepsi civilizovaných lidí. K jeho víře patřili ghůlové, koboldové a kouzelníci. Když dívka skončila s vyprávěním, chvíli si zamyšleně pohrával s mečem.
"Mladík, kterého mučili, se podobal muži, který přispěchal na jeho volání?" ujišťoval se nakonec.
"Jako syn otci," potvrzovala. Pak váhavě dodala: "Mladík přesně odpovídal představám, vytvořených o dítěti člověka a boha. Stará božstva se někdy spojovala s ženami smrtelníků. Tak to alespoň vyprávějí legendy."
"Kteří bohové?" vrčel Conan.
"Bezejmenní, zapomenutí. Kdo ví? Vrátili se zpět do tichých vod oceánů, srdcí hlubokých hor a nekonečných propastí vesmíru mezi hvězdami. Bohové nejsou stálejší lidí."
"Ale i kdyby ty sochy byly dříve lidmi, které do jejich nynější podoby zaklel bůh či démon, jak by mohly procitnout opět k životu?"
"Kouzlo. Odchází zároveň s východem měsíce. Dokud svítí, žijí."
"Oni nás však nepronásledovali," prohodil Conan a ohlédl se směrem k ponuré stavbě. "Možná se ti jen

zdálo, že se hýbají. Vrátím se zpět a přesvědčím se."
"Ne, to ne!" vykřikla a znovu se k němu přitiskla. "Možná je kouzlo zadržuje v sále a proto nemohou ven. Prosím, nevracej se tam. Roztrhali by tě na tisíc kousků. Conane, raději vezmeme člun a odplujeme pryč z tohoto prokletého místa. Galéra už ostrov jistě obeplula."
Oliviiny zoufalé prosby na Conana přeci jen zapůsobily. Jeho zvědavost ohledně soch značně ztlumila nevěřícnost. Nepřátel z masa a kostí se nebál, lhostejno, v jaké přesile byli. Ale přítomný náznak nadpřirozena v něm probouzel nezřetelnou, instinktivní bázeň, hluboce zakořeněnou v jeho přirozenosti barbara.
Vzal dívku za ruku. Sestupovali dolů po svahu do náručí hustého lesa, kde listí šumělo a cizokrajní ptáci ospale krákorali. Pod korunami stromů se šířily stíny. Conan se vyhýbal stromům, které rostly příliš blízko u sebe. Pronikavým zrakem těkal ze strany na stranu a často se zahleděl do větví vytvářejících nad jejich hlavami divokou spleť. Kráčel ostražitě dál a tiskl ruku k dívčině boku takovou silou, že měla často pocit, jakoby ani nešla, ale byla spíše vlečena. Nikdo nepromluvil. Jedinými zvuky byly tiché kroky malých nohou Olivie a její trhaný dech. Tak prošli lesem až k okraji vodní plochy zářící v měsíčním světle jako tekuté stříbro.
"Měli jsme vzít s sebou trochu ovoce," poznamenal Conan. "Ale určitě narazíme na další ostrovy. Raději vyrazíme hned. Do svítání chybí stejně jen pár hodin..."
Zmlkl v půli věty. Lano bylo sice stále uvázáno kolem stromu, ale na jeho druhém konci se nacházely roztříštěné kusy dřeva napůl potopené v mělké vodě. Olivii unikl z úst přidušený výkřik. Conan se obrátil hrozivě nahrben směrem k temným stínům pralesa. Náhle umlklo tiché houkání sov. Okolo se rozhostilo napjaté ticho. Do větví se neopíral sebemenší vánek, a přesto kdesi šelestilo listí. Conan uchopil dívku pod paží a rozběhl se kupředu. Hnal se mezi tajuplnými stíny stromů jako fantom, zatímco za ním a nad ním šustění ve větvích zesilovalo a blížilo se. Pak vyběhli ven do měsíčního světla a po svahu na plošinu. Když se dostali až nahoru, pustil Conan dívku ze svého sevření a otočil se nazpět k lesu. Se zlostným zavrčením potřásl hlavou. Olivia se schoulila u jeho nohou jako polekané dítě a vzhlížela vzhůru s očima plnýma strachu.
"Co budeme dělat, Conane?" zašeptala.
Ohlédl se směrem k ruinám a pak opět upřel zrak k lesu.
"Najdeme si u úpatí skal bezpečný úkryt," odpověděl a pomohl jí na nohy. "Ráno si postavíme vor a svěříme mu naše životy."
"To nebyli – nebyli oni, kteří nám zničili člun?" Byla to napůl otázka a napůl ujištění. Conan zavrtěl odmítavě hlavou. Každý krok po planině zalité měsíčním světlem znamenal pro Olivii holou hrůzu, ale žádná černá postava se z rozvalin nevyplížila, a tak nakonec dosáhli kýžený cíl cesty – úpatí skal, které majestátně čněly vzhůru k obloze plné hvězd.
Conan se nejistě rozhlédl a vybral místo, které poskytovalo trochu ochrany před vlivy počasí díky nízké, dopředu vybíhající římse. Také zde nerostly nablízku žádné stromy.
"Lehni si a spi, jestli můžeš, Olivio," vybídl ji Conan. "Budu hlídat."
Ale spánek nepřicházel. Olivia upřeně hleděla ke vzdáleným ruinám a k okraji temného pralesa, až hvězdy počaly blednout a v travinách se v kapkách rosy zlatě a růžově zrcadlilo ráno.
Protáhla se a ihned si vzpomenula na události minulé noci. V jasném ranním světle se Olivii některé její hrůzy jevily jako výplod přehnané fantazie. Conan si stoupl vedle ní a jeho slova ji polekala.
"Krátce před rozedněním jsem zaslechl skřípání dřeva, zvuk plachet a šplouchání vesel. Blízko odsud, na pobřeží, zakotvila loď – patrně ta, kterou jsme včera zahlédli. Vyšplháme nahoru a podíváme se na ni trochu blíže."
Znovu lezli vzhůru po strmé stěně. Na vrcholku ulehli na břicho mezi kameny a opatrně vyhlédli přes skalní okraj dolů. Na západní straně, za vrcholky stromů vyčníval pestře pomalovaný stožár.
"Vypadá jako hyrkánská loď. Rád bych věděl, jestli posádka..."
K uším mu dolétla vzdálená změť hlasů. Přes východní okraj skály sledovali, jak na plošinu vystupuje z lesa pestrá směsice lidských postav. Vzrušeně se dohadovali. Muži divoce gestikulovali a mávali zbraněmi. Hlasy stále sílily a nabývaly na prudkosti. Konečně se celá ta divoká cháska vydala na cestu k ruinám. Musela určitě projít kolem úpatí skal.

"Piráti!" zašeptal Conan s tichým úšklebkem. "Přepadli hyrkánskou galéru. Schovej se mezi balvany a neukazuj se, dokud tě nezavolám," přikazoval. "Ukážu se těm psům. Jestli se můj plán zdaří, bude vše v pořádku. Odplujeme s nimi z ostrova. V případě, že potřebné štěstí mít nebudu – nu, pak se dobře schovej, než opět zmizí. Žádný ďábel z ostrova nemůže být horší než tito mořští vlci."
Vyprostil se z jejího objetí a sešplhal se po skále dolů. Když se Olivia znovu odvážila vyhlédnout z úkrytu, blížila se pirátská smečka k úpatí hory. Conan vyšel ze stínu skal na volné prostranství s obnaženým mečem v nice. V prvním okamžiku uskočili piráti s překvapenými výkřiky zpět. Pak při pohledu na postavu, která se náhle vynořila ze skal, zůstali nejistě stát na místě. Celkem jich bylo asi sedmdesát. Divoká horda z mnoha zemí. Kothané, Zamořané, Brythunci, Corinťané a Shemité. V tvářích se jim zrcadlila divokost. Mnozí z nich byli poznamenáni bičem a cejchovacími železy. Některým chyběly nosy, oko, ucho nebo paže. Většinou byli polonazí, ale kusy obleků, které měli na sobě, byly přepychové. Zlatem protkávané kazajky, saténové opasky, hedvábné kalhoty, mnohé z toho bylo potrhané, potřísněné krví a térem. Jejich vzezření bylo podtrženo stříbřitě zářící zbrojí. Drahokamy na nosních a ušních kroužcích, na rukojetích dýk se blýskaly na ostrém slunku.
Největší kontrast k této bizarní smečce nabízel sám urostlý Cimmeřan, s jasnými energickými rysy a svalnatým, sluncem opáleným tělem.
"Kdo jsi?" vykřikovali.
"Conan, Cimmeřan!" Znělo to jako vyzývavé lví zařvání. "Jeden ze Svobodného bratrstva. Pro změnu bych chtěl zkusit štěstí u Rudého bratrstva. Kdo je váš vůdce?"
"Já, u Ištar!" zahřměl dunivý bas a z davu se vydělila mohutná postava. Byl to obr, nahý až k pasu. Sudovité břicho měl přepásáno širokou šerpou, která mu zároveň přidržovala velké široké kalhoty. Hlavu měl až na malý pramen vlasů hladce vyholenou a dlouhý knír mu visel přes koutky úst. Nohy mu vězely v shemitských pantoflích se špičkami ohnutými vzhůru. V pravé ruce držel dlouhý rovný meč. Conan na něj zíral s udiveným pohledem.
"Sergius z Kroshy, u Croma!"
"Ano, u Ištar! To je ale setkání," burácel obr. Černé perlové oči se blýskaly nenávistí. "Myslel sis, že bych mohl zapomenout? Ha! Sergius na své nepřátele nezapomíná! Teď tě pověsím za nohy a stáhnu ti kůži z těla. A za živa. Na něj, chlapi!"
"Ano, poštvi mi na krk své psy!" vysmíval se trpce Conan. "Byl jsi vždy zbabělec, kothský bastarde!"
"Zbabělec? Já?" Široký obličej se zkřivil zlostí. "Já ti ukážu, špinavý pse. Vyrvu ti srdce z těla!"
Piráti vytvořili kolem obou protivníků kruh. V očekávání krvavého divadla se jim blýskaly oči a dech zrychlil. Nahoře na skále zatím Olivia zatínala pěsti a zděšeně přihlížela nadcházejícímu souboji.
Oba soupeři se bez dalších slov srazili. Sergius byl i přes svou hmotnost hbitý jako divoká kočka. Prudce zaútočil. Conan však pouze prudce vydechl skrze zaťaté zuby, nastavil zbraň a paríroval. Bojoval mlčky a oči mu svítily jako dva pekelné ohně. Jedinými zvuky byly rychlé kroky v trávě, lehké supění pirátského vůdce a zvonění obou mečů. Ostří zářila v ranním slunci bílým ohněm, jak vířila, parírovala a narážela na sebe. Pod vzájemnými doteky vždy trochu odskočila a hned znovu udeřila. Sergius trochu ztrácel půdu. Jen jeho velká dovednost v zacházení s mečem ho zatím ochránila před bleskovými ranami Cimmeřana. Pak se rozlehlo hlasité zazvonění, skřípot ocele a smrtelný výkřik. Pirátská smečka zuřivě vzkřikla, když Conanovo ostří vniklo do kapitánova mohutného těla. V Sergiových zádech se chvěla špička meče – stopa bílého ohně ve sluneční záři – pak Conan škubl mečem zpět a pirát klesl obličejem k zemi. Ruce mu ještě krátce škubaly a pod tělem se počala rozlévat kaluž krve. Pak zůstal ležet bez hnutí. Conan se obrátil na zaražené korzáry.
"Nu, vy psi!" zahřměl. "Vašeho kapitána jsem poslal do pekel. Co říká v takovém případě zákon Rudého bratrstva?"
Ještě než mohl někdo odpovědět, mrštil zavalitý Brythunec s krysím obličejem, skryt za hradbou svých druhů, kámen, který prudce narazil do Conanova spánku. Cimmeřan se zřítil k zemi jako podťatý sekerou. Nahoře na skále se Olivia rozvzlykala a zrak se jí zamlžil. Přes hustý závoj slz viděla Conana ležet omráčeného v trávě, jak mu vytéká z rány na hlavě rudá krev.
Muž s krysím obličejem triumfálně vykřikl a rozběhl se, aby zraněnému vrazil do srdce svou dýku.
"Arate, ty pse, proč porušuješ zákony Bratrstva?"

"Žádný jsem neporušil!" odsekl Brythunec.
"Opravdu? Ten, kterého jsi srazil k zemi, je podle práva náš nový kapitán."
"Ne!" protestoval Aratus. "Nepatřil k nám. Je to cizinec a ne řádný člen našeho Bratrstva. Že zabil Sergia, to z něj našeho kapitána nedělá, jak by tomu bylo, kdyby ho porazil někdo z nás v čestném souboji."
"Ale měl v úmyslu se k nám připojit," odporoval Corinťan. "Sám to říkal."
Tlupa začala hlučet v hlasité rozepři. Část z nich se stavěla na Aratovu stranu a další část za Corinťana, kterého nazývali Ivanos. Vzduchem létaly divoké kletby, ruce sahaly po mečích.
Konečně tu směsici hlasů přehlušil silný hlas jednoho Shemita: "Proč se vlastně přete nad jednou mrtvolou?"
"Není mrtvý," bručel Corinťan, který poklekl vedle Cimmeřana, aby prohlédl jeho zranění. "Kámen ho jen škrábl, i když prudce. Je jen v bezvědomí."
Při těch slovech vypukl spor znovu. Aratus se pokusil vrhnout na Conanovo nehybné tělo, ale Ivanos ho bránil. Rozkročil se nad Conanem a odrážel všechny pokusy o útok. Olivia si byla jistá, že to nedělá kvůli Conanovi, ale spíše z nevraživosti k Aratovi. Oba muži byli zřejmě Sergiovými pobočníky, kteří se vzájemně nemohli vystát. Po delší rozepři se piráti dohodli, že Conana svážou a vezmou sebou. O jeho osudu rozhodnou později.
Cimmeřana, který mezitím přišel k sobě, pečlivě spoutali. Pak ho čtyři korzáři zvedli a s kletbami a funěním ho vlekli za tlupou, která pokračovala v pochodu přes planinu.
Sergiova mrtvola zůstala ležet ve sluncem zalité trávě jako ošklivá skvrna.
Olivia ležela v úkrytu jako ochrnutá. Nebyla schopna žádného pohybu ani ze sebe nedokázala vydat sebemenšího hlásku. Strnule se choulila mezi kameny a zděšeně hleděla za divokou tlupou, jež odvlékala pryč jejího ochránce.
Trvalo dlouho, než se probrala z utrpěného šoku. Viděla, jak piráti vcházejí do rozvalin a berou s sebou i zajatce. Přihlížela, jak pobíhají po ruinách, vylézají na zdi a prohledávají okolí. Po chvíli vyšlo na planinu asi dvacet mužů, zvedli Sergiovu mrtvolu a zmizeli mezi stromy rostoucími na pobřeží. Zřejmě ho hodlali svrhnout do moře. Další mezitím poráželi stromy a sbírali klestí na oheň. Olivia slyšela jejich volání, ale z téhle vzdálenosti mu nerozuměla. Skupina, která se vypravila k moři, se po chvíli vrátila a vlekla s sebou těžké sudy a vaky. Své počínání provázeli hlučnými kletbami.
Olivia vše vnímala jen jako ve snu. Byla blízká duševnímu zhroucení. Sama, nikým nechráněná, si poprvé uvědomila, co pro ni znamenala Cimmeřanova společnost. Rozmary osudu, který královské dceři přiřkl jako průvodce barbara přelévajícího krev, byly opravdu podivné. V Olivii při těchto myšlenkách sílilo opovržení k lidem vlastní rasy. Její otec i šach Amurath byli civilizovaní lidé, ale oba jí přinesli jen bolest a žal. Nikdy nepotkala civilizovaného člověka, který by jí prokázal laskavost bez postranních myšlenek. Conan se jí ujal, ochraňoval ji a – dosud – od ní nic nežádal. Přitiskla obličej na ruce a rozplakala se. Vzpamatoval ji až sílící hluk hodujících pirátů.
Vzhlédla k tmavým obrysům rozpadlé budovy, okolo níž se míhaly drobné lidské postavy. I když by hrůzy minulé noci byly pouhým snem, o nebezpečí číhajícím mezi stromy se to říci nedalo. Jestli Conana zabijí nebo odvlečou, může se rozhodnout jen mezi obávanými mořskými vlky a ostrovem, kde sídlila čirá hrůza a děs. Když si uvědomila bezvýchodnost své situace, opět ji opustily síly a klesla do náručí milosrdné mdloby.

3.

Když Olivia opět přišla k sobě, stálo slunce nízko nad obzorem. Lehký větřík jí přinášel k uším vzdálený divoký zpěv a smích. Opatrně se zvedla a podívala přes skalní okraj. Piráti se shromáždili okolo velkého ohně před budovou.
Srdce se jí divoce rozbušilo, když z budovy vyšla malá skupinka a vyvlekla ven cosi, co mohl být pouze Conan. Položili ho ke zdi a opět se rozproudila vzrušená diskuse, při níž rozčileně mávali zbraněmi. Nakonec ho zase odvlekli zpět do budovy a věnovali se vyprazdňování jednoho ze sudů. Olivia si

ulehčené oddechla. Teď věděla, že je Conan naživu. Postupně došla k pevnému rozhodnutí. Až se setmí, připlíží se k budově a Cimmeřana osvobodí, i kdyby ji měli piráti zajmout.
Vyplížila se z úkrytu, aby si natrhala trochu ořechů. V okolí jich ale mnoho nerostlo. Žaludek se jí svíral hlady, protože od včerejška neměla v ústech. Zatímco trochu ztišila prázdno v útrobách, zmocnil se jí neurčitý pocit, že ji kdosi pozoruje. Polekaně se rozhlížela po okolí. Pak se s rostoucím podezřením naklonila nad severním okrajem skály a kradmo nahlédla dolů na vlnící se zeleň, která se barvila tmavými stíny už nyní, přestože slunce dosud nezapadalo. Nic podezřelého neobjevila. Ostatně zahlédnout z této vzdálenosti něco nebo někoho ukrytého v lese bylo takřka nemožné. Přesto neustále pociťovala slídivý pohled ukrytých očí. Cosi živého, rozumem obdařeného, ji vidělo a znalo její úkryt.
Stáhla se zpět a vyčkávala, až noc skryla okolní krajinu pod svá temná křídla. Ruiny v dálce osvětlovaly plameny ohně, kolem kterého se potácely nebo ležely opilé postavy pirátů.
Zvedla se. Nastala vhodná chvíle pro její záměry. Přesto se ponejprv přikradla k severnímu okraji a pohlédla opatrně směrem k lesu na pobřeží. Usilovně napínala zrak. Náhle jí ledová pěst strachu sevřela srdce. V hloubce pod skálou se cosi pohnulo. Mezi početnými stíny se pohyboval jeden zvlášť velký a černý. Velká masa, v temnotě beztvará. Panika stáhla Olivii hrdlo a celou svou vůlí bojovala proti touze vykřiknout, zbavit se narůstajícího strachu. Útěk dolů po kolmé skalní stěně byl děsivý. Sklouzávala, padala a znovu se zachytávala studenými prsty za vyčnívající výstupky skal. Drsné balvany, přes které ji Conan lehce přenášel, jí neustále odíraly ostrými hranami ruce a nohy. Kůže se jí pokryla četnými oděrkami.
Matně si připomněla svou závislost na barbarových železných svalech. Byla to však jen letmá myšlenka utopená ve vířícím malströmu strachu.
Sestup jí připadal nekonečný. Nakonec se přece jen dostala na travnatou planinu a rozběhla se směrem k ohni. Vzadu ze skály padaly drobné kameny a jejich rachocení propůjčilo Oliviiným nohám křídla. Nezatěžovala se dohady, kdo kameny srážel dolů. Tělesná námaha poněkud ztlumila její strach. Když dorazila až k ruinám, opět dokázala v klidu uvažovat, přestože se dosud třásla po celém těle. Zalehla do vysoké trávy a opatrně se plížila kupředu, až dorazila ke kmeni malého stromku, který piráti ušetřili. Tiše pozorovala své nepřátele. Byli po jídle a jejich hlavní činností bylo vyprazdňování cínových a zlatých, drahokamy zdobených pohárů, které ponořovali do otevřeného sudu s vínem. Někteří už spali omámeni v trávě, zatímco jiní se opile potáceli mezi rozpadlými zdmi. Conana nikde nezahlédla. Zůstala ležet přitisknutá k chladné zemi. Rosa počala pokrývat stébla trávy. Muži u ohně kleli, hádali se a opile zpívali. Zbývalo jich už jen několik, ostatní dávno spali v sále budovy. Olivia stále vyčkávala a na zádech jí naskakovala husí kůže při pomyšlení, co asi číhá v temnotě. Čas se vlekl pomalým tempem. U ohně jeden pirát za druhým upadali do opilého spánku.
Nad stromy vyšel měsíc v celé své stříbrné kráse. Dívka zaváhala, pak se ale prudce nadechla, zdvihla se a rozběhla se k budově. Celá se třásla rozčilením, když po špičkách procházela koleni opilců rozložených u portálu. Uvnitř jich bylo ale podstatně víc. Neklidně se převalovali a mumlali cosi ze svých vínem nasáklých snů. Nikdo se však neprobudil, když se kolem nich hbitě protáhla. Když konečně nalezla Conana, unikl jí z úst výdech ulehčení. Cimmeřan byl ve stoje připoután k jednomu ze sloupů. Byl vzhůru. V očích se mu odrážely plameny dohasínajícího ohně. Aby se k němu dostala, musela překročit ještě několik spáčů. Ačkoli se chovala velmi tiše, zaslechl ji a spatřil hned poté, kdy proklouzla vchodem do budovy. Kolem úst mu zahrál lehký úsměv.
Přitiskla se k němu a Conan ucítil, jak divoce ji tluče srdce. Širokou štěrbinou ve zdi vnikl do místnosti první měsíční paprsek. Vzduch kolem nich okamžitě zhoustl. Conan to instinktivně vycítil a svaly se mu napnuly, zatímco Olivia úlekem prudce vydechla.
Spící piráty to ale neprobudilo a klidně chrápali dál. Když Olivia vytahovala jednomu z pirátů z opasku dýku, aby osvobodila Conana z pout, chvěla se po celém těle. Přeříznout pouta byla tvrdá práce, protože Conana spoutali tlustými lodními lany, které držely pohromadě pevné námořní uzly. Dívka pouta zoufale nařezávala, aby povolila. Měsíční světlo se zatím pomalu plazilo po podlaze stále blíž k černým sochám.
Námaha jí zrychlila dech. Conanova zápěstí už byla volná, ale paže a nohy dále poutaly tlusté provazy. Spěšně hodila pohledem po postavách stojících mezi sloupy, naplněných zřetelným očekáváním.

Pozorovaly ji se strašlivou trpělivostí nemrtvých. Opilci poskládaní kolem nich na podlaze supěli a převalovali se v těžkém mrákotném spánku. Konečně lana spadla i z Conanových paží. Vzal jí dýku z rukou a rozřízl jediným rychlým mávnutím provaz na nohou. Několika cviky rozhýbal tělo a obnovil krevní oběh. Lhostejně snášel bolest, když krev znovu volně proudila žilama.
Snad to bylo jen mámení, trik, který jim uchystal měsíční paprsek. Září opravdu oči černých soch v temnotě zlověstnou červení? Olivia se zděšeně přitiskla ke Conanovi. Ten nezaváhal ani minutu. S rychlostí pantera se pohyboval místností. Z hromady zbraní sebral svůj meč, chytil Olivii za ruku a protáhl se ven skrze širokou štěrbinu ve zdi. Vše proběhlo v naprostém tichu. Venku pak uchopil dívku do náruče a rozběhl se i se svým břemenem přes travnatou pláň zalitou měsíčním světlem.
Olivia sepjala ruce kolem Conanova krku a přitiskla tvář se zavřenýma očima na jeho hruď. Cítila nádherný pocit bezpečí. Když po chvíli opět otevřela oči, všimla si, že se ocitli u úpatí skal.
"Něco šplhalo po stěně," šeptala. "Když jsem lezla dolů, zcela zřetelně jsem zaslechla šramot a hluk padajících kamenů. Nemám strach – teď už ne." Povzdechla si.
"A když jsi mě přišla zbavit pout, také ses nebála," dodal. "U Croma, jaký to byl den! Přeli se s takovou vehemencí, že jsem málem ohluchl. Aratus mi chtěl vyrvat z těla srdce, ale Ivanos to nehodlal strpět. Chtěl Brythunce, kterého nenávidí, pořádně dopálit. Celý den se častovali nadávkami. Mužstvo zatím vydatně popíjelo, až bylo příliš opilé, aby se na něčem shodlo..."
Prudce se zastavil. Chvíli stál v měsíční záři bez hnutí jako bronzová socha. Pak rychle postavil dívku na zem a zaštítil ji vlastním tělem. V té chvíli to spatřila.
Ze stínu skalní stěny se oddělila neohrabaně se pohybující znetvořenina lidské bytosti. Ano, čistě vzato, podle obrysů byla podobná člověku, ale obličej osvětlovaný měsíčními paprsky byl zvířecí. Rozpláclá široká nosní křídla, malá přilehlá ouška, odulé rty, z nichž vyčnívaly dva kančím klům podobné tesáky. Bytost dosahovala nestvůrného vzrůstu. Stála na krátkých křivých nohách a byla porostlá šedivou kosmatou srstí. Její dvě obrovité neforemné pracky sahaly takřka na zem. Netvorova kulovitá lebka převyšovala o značný kus výšku muže, který mu zastoupil cestu. Při pohledu na široká, hrubou srstí porostlá prsa a mocná ramena se tajil dech. Obří paže se podobaly sukovitým kmenům.
Olivii se zatmělo před očima. Zde měli nalézt oba svůj konec – který člověk by dokázal odolat útoku srstí porostlé hory svalů ukrývající nelidskou sílu? Sklouzla pohledem z netvora na bronzově zbarvenou postavu a nejasně si uvědomila, že mezi nimi panuje jakási děsivá spřízněnost. To, co nastávalo, nebyl ani tak zápas člověka a zvířete, jako spíše střet dvou bytostí divočiny. Každá z nich byla stejně nemilosrdná a nezkrotná jako ta druhá. Netvor zaútočil s vyceněnými, blýskavými tesáky. Napřáhl mocné paráty. Přes veškerou hmotnost se pohyboval neuvěřitelně mrštně.
Conan byl ale mnohem rychlejší. Tak rychlý, že Olivia nedokázala vnímat jeho pohyby. Jen si uvědomovala, že se úspěšně vyhnul smrtícímu objetí. Cimmeřanův meč zasvištěl jako blesk vzduchem a pronikl do netvorovy svalnaté paže mezi loktem a ramenem. Trávu zaplavila fontána krve, když odťatá ruka se škubavými záchvěvy dopadla na zem. Ale bestie neustoupila ani o krok. Neforemné prsty se zaťaly do Conanovy černé hřívy.
Jen železné svaly na šíji ochránily Cimmeřana před zlomeným krkem. Conanova levice vystřelila kupředu a prsty obemkly netvorovo hrdlo. Levé koleno zapřel o srstnaté břicho. Pak začal strašlivý zápas. Netrval ani tak dlouho, ale pro strachy ochromenou dívku to znamenalo celou věčnost.
Opice Conanovy vlasy nepouštěla. Naopak. Přitahovala si jeho hlavu k blýskavým tesákům. Conan se tomu bránil celou svou silou a meč v pravičce svištěl vzduchem, neustále vnikal do netvorových prsou, břicha a stehen. Opice to strpěla, aniž by vydala hlásku. Ani velká ztráta krve ji zřejmě neoslabila. Nepředstavitelná síla antropoida postupně nalamovala barbarovu obranu. Conanova ruka se nevyhnutelně ohýbala a hlava se tak pořád více přibližovala k lačným tesákům.
Čistý, divokým ohněm planoucí Cimmeřanův zrak hleděl do krví podlitých opičích očí. V okamžiku, kdy se Conan marně pokoušel vytáhnout meč hluboko vězící v zarostlém těle, zaklapla se netvorova morda plná pěny jeden palec před barbarovým obličejem. Ve smrtelných křečích odmrštila bestie Cimmeřana daleko od sebe.
Olivia, napůl mimo sebe, sledovala, jak se op kroutí, svíjí, mlátí kolem sebe a stejně jako člověk se pokouší vytrhnout meč, který mu vězí v prsou. Ještě chvíli se vzpínal. Pak se jeho tělo zhroutilo, škublo

sebou a zůstalo tiše ležet.
Conan se zvedl a dokulhal k mrtvole. Dýchal ztěžka a pohyboval se, jakoby přes něj přejel těžce naložený vůz. Sáhl si rukou na zakrvavenou hlavu a divoce zaklel, když spatřil, že část jeho krví nasáklého skalpu svírá opova huňatá ruka.
"Crom je můj svědek!" zalykal se. "Cítím se, jako by přese mne přeběhlo stádo splašených koní. Raději bojovat s dvanácti chlapy, než se znovu utkat s touhle bestií. Ještě chvíli a prokousl by mi lebku. Ať ho bohové zatratí, vytrhl mi celý pramen vlasů."
Uchopil rukojeť svého meče a vší silou táhl, aby ho uvolnil. Olivia si stoupla vedle něj. Nevěřícným pohledem si měřila mrtvou bestii.
"Co – co je to?" šeptala.
"Šedivá opice," odpověděl Conan. "Jsou to lidožrouti, od narození němí. Žijí v horách na jižním pobřeží Vilajetského moře. Jak se sem tahle dostala, nevím. Snad ji sem dopravila bouře na zlomeném kmeni nějakého stromu."
"To ona po nás házela kámen?"
"Ano. Když jsme stáli v houštinách a větve nad námi vytvářely hustou střechu, hádal jsem, že by to mohla být jedna z nich. Šedivé opice žijí neustále v nejhlubších lesích a vycházejí ven jen zřídka. Co ji asi vylákalo ven na volné prostranství? Byla to šťastná okolnost. Kdyby nás napadla mezi stromy v lese, byla by ve výhodě."
"Sledovala mě." Olivia se otřásla. "Viděla jsem, jak šplhá vzhůru po skále."
"A jak vyžaduje její instinkt, číhala schovaná ve stínu u úpatí skal, místo aby šla za tebou na planinu. Jsou to tvorové temnoty a tichých míst. Nenávidí slunce i měsíc."
"Může zde žít ještě jedna?"
"Ne. Jinak by napadly piráty, když procházeli lesem. Přes svou strašnou sílu je šedivá opice opatrná. To dokazuje i její otálení, když nás mohla překvapit v křovinách. Její touha, aby se tě zmocnila, musela být velká, když na nás zaútočila na volném prostranství. Co...?"
Klid noci narušil hrůzný výkřik, který vylétl z ruin. Conan se zarazil a ohlédl se zpět. Do okolí se rozlétla změť volání, řevu, skřípání a děsivých výkřiků umírajících. Vše doprovázelo zvonění oceli.
Conan stál jako opařený. Dívka se k němu úzkostně choulila. Hluk přešel do crescenda šílenství. To Cimmeřana probralo z překvapení. Svižně doběhl k okraji lesa. Olivii se chvěly nohy tak, že sotva šla. Proto ji zvedl do náručí. Jak se opírala o Conanovo rámě, její divoce bušící srdce se brzy zklidnilo.
Stíny lesa, kterým procházeli, už v sobě neskrývaly nebezpečí a ani měsíc už neodhalil žádnou další noční můru. Výkřiky plné úzkosti za nimi utichaly a smísily se s obvyklými zvuky nočního lesa. Na větvích houkaly ostražitě sovy. Kdesi zaskuhral papoušek jako ve strašlivé ozvěně: "Yagkoolan yok tha, xuthalla!"
Konečně dosáhli mořského pobřeží vroubeného hradbou lesních velikánů. Ve slabém měsíčním světle spatřili na vlnách sněhově bílé plachtoví kotvící galéry. Blednoucí hvězdy na obloze prozrazovaly, že ráno je nedaleko.

4.

Ve strašidelné šedi časného rána se mezi stromy na pobřeží motala a klopýtala hrstka zkrvavělých, v cáry oblečených postav. Jednalo se asi o dva až tři tucty zcela vyděšených a demoralizovaných mužů. Spěšně se brodili vodou k lodi, když jim vylétl vstříc ostrý rozkaz. Proti obloze spatřili na přídi stát Conana s mečem v ruce a s vlajícími vlasy v ranním větru.
"Stůjte!" zahřměl. "Ani o krok dál. Co chcete, vy psi?"
"Nech nás vstoupit na palubu," zaskuhral vousatý chlap tisknoucí si dlaň na zakrvavený pahýl ucha. "Chceme pryč z tohohle ďábelského ostrova."
"Prvnímu, který se pokusí vyšplhat na palubu, rozetnu lebku na dvě části," varoval Conan. Proti němu stálo čtyřicet chlapů, ale měl navrch. Piráti v této chvíli zcela postrádali bojového ducha.
"Conane, příteli, nech nás vstoupit na palubu," zasténal Zamořan s rudou šerpou a vrhl polekaný pohled

zpět k tichému lesu. "Jsme tak zničení, pomlácení a rozdrásaní z boje a útěkem, že nikdo není schopen pozvednout meč."
"Kde je ten pes Aratus?" ptal se Cimmeřan.
"Mrtvý, stejně jako ostatní. Vrhli se na nás ďáblové! Trhali nás na kousky, ještě než jsme stačili úplně procitnout. Tucet dobrých veslařů nalezlo smrt ve spánku. Ruiny byly plné stínů s ohnivýma očima, ostrými tesáky a rvoucími pařáty."
"Ano," vskočil mu do řeči druhý, "jsou to démoni tohoto ostrova, kteří, aby nás zmýlili, na sebe vzali podobu kovových idolů. Ištaro! Uložili jsme se ke spánku mezi nimi! Věř, nejsme zbabělci. Bojovali jsme s nimi tak, jak jen mohou bojovat smrtelní proti silám temnot. Pak jsme se dali na útěk. Ještě jsme stačili zahlédnout, jak trhají mrtvoly našich kamarádů na krvavé cáry. Určitě nás budou pronásledovat."
"Ano, pusť nás na palubu!" vykřikl pohublý Shemita. "Nech nás přijít v míru, jestli nechceš, abychom proti tobě pozvedli své zbraně. I když jsme vyčerpaní a spoustu bys nás pobil, dlouho naší přesile neodoláš."
"Pak prorazím do boku lodi díru a galéra se potopí," odvětil s úšklebkem Conan. Piráti zoufale zařvali. Conan je ztišil lvím hlasem.
"Psi! Mám snad pomáhat nepřátelům? Mám vás pustit na palubu, abyste mi vrazili dýku do srdce?"
"Ne, ne!" křičeli. "To nemáme v úmyslu. Jsme přátelé, Conane. Jsme tví kamarádi, chlapče. Chceme držet pohromadě. Nenávist cítíme ke králi Turanu a ne k tvé osobě."
Pohledy jim úzkostlivě visely na Cimmeřanově zamračeném obličeji.
"Jestli mě pokládáte za člena Bratrstva," vrčel, "pak se na mě vztahují i vaše zákony. Protože jsem porazil vašeho kapitána v čestném boji, jsem vaším kapitánem."
Nikdo neodporoval. Piráti byli příliš unavení a vystrašení, aby měli v hlavách jinou myšlenku, než odplout ze strašlivého ostrova. Conanův pohled utkvěl na krví potřísněné Corinťanově postavě.
"A jak je to s tebou, Ivanosi?" křikl. "Už jsi se za mě postavil. Budeš se dále zasazovat za mé právo?"
"U Mitry, ano!" Pirát vycítil změny v myšlení na obou stranách a využil šanci získat Conanovu přízeň. "Má pravdu, chlapci!" zvolal. "Je to náš zákonný kapitán."
Ostatní mu také počali slibovat věrnost. Možná ne příliš nadšeně, ale vážně míněnou.
"Přísahejte na svůj meč!" požadoval Conan.
Čtyřicet mečů se napřáhlo ke Conanovi a čtyřicet hlasů proneslo přísahu věrnosti. Conan se usmál a zastrčil meč do pochvy. "Vylezte na palubu, mí smělí přátelé, a opřete se do vesel."
Otočil se a pomohl Olivii z úkrytu za palubním zábradlím.
"A co bude se mnou, kapitáne," ptala se.
"Co by mělo být? Máš nějaké plány?" Pozoroval ji s přimhouřenýma očima.
"Ano! Chci jít s tebou všude tam, kam povede tvoje cesta!" vyhrkla a sepjala bílé paže kolem Conanova opáleného krku.
Piráti, kteří přelézali přes lodní zábradlí, s údivem otevřeli ústa.
"I na cestě plné krve a plenění?" Pozoroval ji pronikavým pohledem. "Kde se tenhle kýl zaryje do mořských vln, zbarví hladinu červeně."
"Popluji s tebou, ať bude moře modré či rudé," odpověděla vášnivě. "Jsi barbar a já vyvržená, o které můj lid nechce nic vědět. Jsme oba neklidní tuláci, lidé bez práv. Prosím, nech mě stát po tvém boku."
S širokým úsměvem ji pozvedl ke svým žádostivým ústům.
"Učiním tě královnou Vilajetského moře. Odplouváme, vy psi! U Croma, zapálíme pod zadkem krále Yldize pěkný oheň!"